

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA RARANI DHE TË TJERË KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 19017/18)

VENDIM

STRASBURG

14 tetor 2025

Ky është vendim përfundimtar, por mund t'i nënshtrohet rishikimit redaktorial.

Në çështjen Rarani dhe të tjerë kundër Shqipërisë

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si Komitet i përbërë nga:

Una Ní Raifeartaigh, *president,*

Darian Pavli,

Mateja Đurović, *gjyqtarë,*

dhe Olga Chernishova, *zëvendëskancelar i Seksionit,*

Duke pasur parasysh:

kërkesën (nr. 19017/18) kundër Republikës së Shqipërisë të depozituar në Gjykatë sipas nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (“Konventa”) më 13 prill 2018 nga shtatë shtetas shqiptarë, detajet e të cilëve janë dhënë në tabelën bashkëngjitur (“kërkuesit”) të përfaqësuar nga z. E. Hicka, avokat i licencuar në Tiranë;

vendimin për të njoftuar për kërkesën Qeverinë e Shqipërisë (“Qeveria”) të përfaqësuar nga Agjenti z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit;

parashtrimet e palëve;

Pas diskutimit me dyer të mbyllura më 23 shtator 2025,

mori vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua po në këtë datë:

OBJEKTI I ÇËSHTJES

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

1. Në vitin 1933, paraardhësit e kërkuesve kishin blerë një shtëpi dhe parcelën ngjitur përafërsisht 3 *dynym* (njësia e matjes e përdorur në atë kohë), e cila më pas u shtetëzua nga ish-regjimi komunist në një datë të paspecifikuar.

2. Më 12 dhjetor 1994, Komisioni për Kthimin dhe Kompensimin e Pronave (“Komisioni”) vendosi, mes të tjerave, që t’i kthente familjes K. një pjesë të tokës prej 4.150 m².

3. Më 17 prill 1997, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë (“gjykata e rrethit”) njohu si fakt ligjor të drejtën e pronësisë së trashëguar të kërkuesve, në lidhje me shtëpinë dhe parcelën e tokës (*vendim vërtetim fakti*).

4. Më 30 shtator 1997, Komisioni njohu të drejtat e pronës së trashëguar të kërkuesve në lidhje me tokën të blerë nga paraardhësit e tyre në vitin 1933, me sipërfaqe 3,950 m². Nga kjo parcelë, Komisioni i ktheu kërkuesve 2,020 m² dhe i kompensoi për 1,930 m². Kërkuesit kërkuan edhe 1,244 m², por Komisioni nuk e pranoi kërkesën, me arsyetimin që mbivendosej me parcelën që i ishte kthyer tashmë familjes K. (shihni paragrafin 2 më lart).

5. Në vitin 2008, Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronës (pasardhëse e Komisionit), rrëzoi kërkesën e kërkuesve për kthimin e parcelës 1,244 m², me arsyetimin e mbivendosjes me parcelën e familjes K., sepse vendndodhja e parcelës nuk ishte përcaktuar saktë. Prandaj u shpreh që çështja mund të zgjidhej vetëm nëpërmjet procesit gjyqësor.

6. Në vitin 2008, kërkuesit depozituan një padi civile në Gjykatën e Rrethit ku kërkuan anulimin e vendimit të Komisionit të vitit 1994 në lidhje me njohjen e të drejtave të familjes K. dhe njohjen si

pronarë të parcelës prej 1244 m². Të paditurit paraqitën kundërpadi me të cilën kërkuan që të njihen si pronarë të parcelës bazuar në parashkrimin fitues. Një raport eksperti i porositur nga Gjykata e Rrethit del në konkluzionin që paraardhësit e kërkuesve kishin të drejta prone mbi një parcelë prej 5,194 m², brenda së cilës ndodhej dhe pjesa prej 1,244 m². Gjykata e Rrethit gjeti që parcela ishte në pronësi të paraardhësve të kërkuesve që në vitin 1933. Më tej gjeti që parcela tregohet në hartat kadastrale të viteve 1937, 1965, 1971 dhe 1978 dhe që vendimi i Gjykatës së Rrethit i 17 prillit 1997 njihet të drejtën e pronës së trashëguar të kërkuesve mbi atë parcelë. Pavarësisht këtyre gjetjeve, më 27 shtator 2011, Gjykata e Rrethit rrëzoi pretendimin e kërkuesve dhe pranoi kundërpadinë me arsyetimin që familja K. kishte fituar pronësinë përmes parashkrimit fitues.

7. Më 27 qershor Gjykata e Apelit Tiranë (“Gjykata e Apelit”) përmbysi vendimin më të fundit të Gjykatës së Rrethit, duke vendosur në favor të kërkuesve me arsyetimin që parashkrimi fitues në mirëbesim zbatohet vetëm për aktet ligjore, jo për aktet administrative, si në këtë rast. Më 23 korrik 2012, paditësit depozituan një ankim për çështje të ligjit në Gjykatën e Lartë duke pretenduar që përpara shtetëzimit të vitit 1945, prona i përkiste familjes së tyre dhe sidoqoftë ata kishin fituar pronësinë përmes parashkrimit fitues.

8. Më 12 prill 2017, Gjykata e Lartë prishi vendimin e Gjykatës së Apelit dhe rrëzoi edhe padinë edhe kundërpadinë. Ajo u shpreh, *inter alia* që kërkuesit kishin marrë tashmë njohjen dhe kthimin e pronës së paraardhësve të tyre dhe që parcela e mbetur nuk mund të kthehej sepse nuk ishte në pronësinë e paraardhësve të tyre në momentin e shpronësimit. Gjykata e Lartë u shpreh që gjykatat më të ulëta kishin njohur të drejtën e pronës së paraardhësve të kërkuesve mbi një parcelë toke që përbëhej nga 3 *dynym* dhe shitjen e një pjese të asaj toke. Gjykata e Lartë nuk specifikoi se kur kishte ndodhur shitja e pjesshme dhe për cilën pjesë të parcelës bëhej fjalë, dhe as nuk iu referua ndonjë dokumenti përkatës. Ajo doli në përfundimin që duke njohur pronësinë përtej sipërfaqes 3,950 m², Komisioni i kishte dhënë kërkuesve më shumë tokë se ajo që kishin në pronësi paraardhësit e tyre në momentin e shpronësimit, dhe pretendimi i tyre për parcelën prej 1,244 nuk qëndronte.

9. Më 6 tetor 2017, ankimi kushtetues i kërkuesve u rrëzua nga Gjykata Kushtetuese me arsyetimin që ishte qartazi i pabazuar.

II. LEGJISLACIONI I BRENDSHËM PËRKATËS

A. Kushtetuta

10. Neni 141 parashikon:

Neni 141

“1. Gjykata e Lartë shqyrton çështje lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore, sipas ligjit.

2. Për ndryshimin e praktikës gjyqësore, Gjykata e Lartë tërheq për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara çështje të caktuara gjyqësore të vendosura nga kolegjet, sipas ligjit.

B. Kodi i Procedurës Civile (“KPC”) në fuqi në kohën përkatëse

11. Pjesa përkatëse parashikon:

Neni 472

Vendimet e shpallura nga gjykata e apelit dhe ato të gjykatës së shkallës së parë mund të ankimohen me rekurs në Gjykatën e Lartë, vetëm kur:

- a) nuk është respektuar, ose është zbatuar keq ligji;
- b) ka shkelje të rënda të normave procedurale;

...”

Neni 485

“Kolegji civil apo kolegjet e bashkuara të Gjykatës së Lartë vendosin:

- a) lënien në fuqi të vendimit;
- b) prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të shkallës së parë;
- c) prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në gjykatën e apelit, me tjetër trup gjykues;

ç) prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në gjykatën e shkallës së parë me tjetër trup gjykues;

d) ndryshimin e vendimit të shkallës së parë dhe të gjykatës së apelit;

e) prishjen e vendimeve dhe pushimin e gjykimit të çështjes.”

VLERËSIMI I GJYKATËS

I. KOMENTE PARAPRAKE

12. Gjykata vëren në fillim që dy kërkuesit, z. Shaban Rarani dhe znj. Fiqirete Rarani ndërruan jetë në kohën e zhvillimit të procesit gjyqësor (shihni tabelën bashkëngjitur). Trashëgimtarët e tyre shprehën dëshirën për të vijuar procesin përpara Gjykatës. Qeveria nuk kundërshtoi dhe Gjykata vlerësoi që trashëgimtarët e mësipërm kanë interes legjitim për ndjekjen e kërkesës në emër të kërkuesve të ndjerë. Megjithatë, në këtë tekst përsëri do të përmenden kërkuesit (shihni *Horvátbová kundër Sllovakisë*, nr. 74456/01, §§ 25–27, 17 maj 2005).

II. SHKELJA E DYSHUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS, NË LIDHJE ME TË DREJTËN PËR VENDIM GJYQËSOR TË ARSYETUAR

A. Pranueshmëria

13. Qeveria pretendoi që kërkuesit nuk kishin statusin e viktimës dhe që ankimi i tyre ishte abuziv, pa e mbështetur këtë me tej. Gjithashtu, pretendoi që ankimi i kërkuesve ishte me natyrë të shkallës së katërt dhe prandaj i papranueshëm.

14. Gjykata rrëzon kundërshtimin e Qeverisë, në lidhje me statusin viktimë të kërkuesit, dhe kërkesën si abuzive dhe të pambështetur. Gjykata, gjithashtu, vëren që ankimi i kërkuesve ka të bëjë me një të drejtë të mbrojtur nga Konventa dhe që ata ishin të prekur drejtpërdrejt nga rezultati i procesit gjyqësor, që kishte të bënte me shkelje të dyshuara të së drejtës së pronës dhe të së drejtës për gjykim të drejtë.

15. Për sa i përket pretendimit të Qeverisë që kërkuesit kishin abuzuar me të drejtën e tyre të kërkesës, parimet përkatëse janë përcaktuar, për shembull, në *Gross kundër Zvicrës* ([DHM], nr. 67810/10, § 28, GJEDNJ 2014). Synimi i kërkuesit për të mashtruar Gjykatën duhet të provohet gjithmonë me siguri të mjaftueshme (shihni *idem*, § 28). Megjithatë, nuk ka asnjë tregues të tillë në rastin konkret, prandaj ky kundërshtim nga Qeveria, gjithashtu, duhet të rrëzohet.

16. Prandaj, Gjykata konkludon që nuk është i papranueshëm për ndonjë shkak tjetër dhe duhet të shpallet i pranueshëm.

B. Themeli

17. Kërkuesit u ankuan për procesin gjyqësor përpara Gjykatës së Lartë dhe pretenduan që, në vendimin e saj të 12 prillit 2017, ajo kishte bërë një vlerësim tërësisht të ndryshëm të fakteve krahasuar me atë të gjykatave më të ulëta dhe që ai vlerësim nuk bazohej në provat e paraqitura nga palët. Gjykata e Lartë kishte vënë në diskutim konkluzionet e raportit të ekspertit, ndërsa kërkuesit nuk kishin qenë në gjendje që të paraqisnin ndonjë kundërgargument. Ata pretenduan që proceset në Gjykatën e Lartë ishin të padrejta, duke rezultuar në shkelje të paragrafit 1 të nenit 6 të Konventës.

18. Qeveria parashtoi që Gjykata e Lartë kishte vlerësuar provat njësoj si gjykatat më të ulëta. Ajo kishte mbështetur faktet ashtu siç ishin përcaktuar nga gjykatat më të ulëta, por e kishte zbatuar ligjin ndryshe, duke dhënë arsyetimin e duhur për prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit.

19. Në lidhje me çështjen e përmbushjes së kërkesave të paragrafit 1 të nenit 6 në këtë çështje, Gjykata vëren se ankimi i kërkuesve për mungesë barazie kishte të bënte në mënyrë specifike me arsyetimin që Gjykata e Lartë kishte bërë në vendimin e saj të 12 prillit 2017.

20. Gjykata, në mënyrë të përsëritur është shprehur që në përgjithësi nuk e ka për detyrë që të shqyrtojë gabime të faktit, apo të ligjit, të pretenduara të kryera nga një gjykatë e brendshme, nëse dhe sa kohë që këto gabime nuk janë të dukshme dhe nuk shkelin të drejtat dhe liritë e mbrojtura nga Konventa (shihni *García Ruiz kundër Spanjës* [DHM], nr. 30544/96, § 28, GJEDNJ 1999-I; *Perez kundër Francës* [DHM], nr. 47287/99, § 82, GJEDNJ 2004-I; dhe *De Tommaso kundër Italisë* [DHM], nr. 43395/09, § 170, 23 shkurt 2017). Një vendim i brendshëm gjyqësor nuk mund të cilësohet arbitrar

aq sa të cenojë drejtësinë e proceseve gjyqësore, nëse për atë nuk janë dhënë arsye ose nëse arsyet e dhëna bazohen në një gabim të dukshëm të faktit ose të ligjit të kryer nga gjykata e brendshme, që ka rezultuar në “mohimin e drejtësisë” (shihni *Ballukuç Bingöllü kundër Turqisë*, nr. 76730/12, §§ 76-77, 22 qershor 2021, me referenca të mëtejshme).

21. Në këtë çështje, Gjykata e Rrethit dhe Gjykata e Apelit dolën në të njëjtat konkluzione për të drejtat e pronës së paraardhësve të kërkuësve mbi parcelën, bazuar në raportin e ekspertit dhe prova të tjera. Ato gjetën që paraardhësit e kërkuësve kishin pasur në pronësi parcelën e tokës prej 1,244 m² në momentin e shtetëzimit, pavarësisht qasjeve të ndryshme që ndoqën për rezultatin e kërkesës (shihni paragrafët 6 dhe 7 më lart). Këto gjykata nuk dolën në gjetje për shitjen e pjesëshme të pronës nga paraardhësit e kërkuësve.

22. Ndryshe nga këto gjetje, Gjykata e Lartë doli në konkluzionin që kërkuësve iu ishte kthyer më shumë se sa kishin pasur në pronësi paraardhësit e tyre në momentin e shtetëzimit (shihni paragrafin 8 më lart). Faktet e paraqitura në vendimin e Gjykatës së Lartë duket se janë të ndryshme nga ato të përcaktuara nga gjykatat më të ulëta dhe në kundërshtim me provat e paraqitura në çështje. Gjykata e Lartë nuk citon ndonjë provë në mbështetje të konkluzioneve të saj përmbledhëse që paraardhësit e kërkuësve kishin shitur një pjesë të parcelës së tyre fillestare, apo nuk jep ndonjë detaj për datën dhe kushtet e këtij transaksioni (shihni paragrafët 6 dhe 8 më lart). Ndonëse kundërshtarët e kërkuësve në ankimin e tyre për çështje të ligjit kishin pretenduar që kjo shitje kishte ndodhur në një moment të paspecifikuar në kohë, ata nuk paraqitën ndonjë provë për ta mbështetur këtë fakt.

23. Në këtë çështje, Gjykata e Lartë nuk shpjegoi as arsyen pse konkluzionet e raportit të hartuar nga eksperti i caktuar nga gjykata dhe i miratuar nga dy gjykatat e faktit u konsideruan pa rëndësi ose të pasakta, as mbi cilat argumente ajo ishte bazuar për të dalë në një konkluzion të ndryshëm. Sipas Gjykatës, arsyetimi i Gjykatës së Lartë nuk është thjesht një interpretim i ndryshëm i provave, por një përmbysje arbitrare e gjetjeve faktike të gjykatave më të ulëta pa shpjegimet e duhura dhe ndërkohë bazohet në fakte në lidhje me të cilat asnjë nga palët nuk kishte paraqitur prova përpara Gjykatës së Lartë (krahasoni *Andelković kundër Serbisë*, nr. 1401/08, § 27, 9 prill 2013).

24. Gjithashtu, në sistemin shqiptar, Gjykata e Lartë më së shumti vepron si gjykatë e çështjeve të ligjit: rekursi në Gjykatën e Lartë mund të jetë depozituar në kohën përkatëse, ku e drejta materiale nuk është respektuar ose është zbatuar gabim nga gjykatat më të ulëta, ose ku kanë ndodhur shkelje të rënda procedurale (shihni paragrafin 11 më lart). Megjithatë, siç theksohet më sipër, në këtë çështje Gjykata e Lartë, pa i vlerësuar konsideratat e rëndësishme ligjore, ka vlerësuar përsëri faktet e përcaktuara më përpara (krahasoni *Sokurenko dhe Strygun kundër Ukrainës*, nr. 29458/04 dhe 29465/04, § 27, 20 korrik 2006).

25. Në këto rrethana, Gjykata veçse mund të dalë në konkluzionin që Gjykata e Lartë nuk ka siguruar, përmes një vendimi të arsyetuar siç duhet, të drejtën e kërkuësve për gjykim të drejtë siç e kërkon neni 6 § 1 i Konventës.

26. Prandaj në këto rrethana konstatohet shkelje e paragrafit 1, të nenit 6 të Konventës.

III. SHKELJE TË TJERA TË DYSHUARA SIPAS PRAKTIKËS GJYQËSORE TË MIRËKONSOLIDUAR

27. Kërkuësit, gjithashtu, u ankuan sipas paragrafit 1 të nenit 6 të Konventës për shkelje të së drejtës së tyre për procese me palë kundërshtarë dhe parimit të sigurisë juridike. Ata më tej u ankuan për ndërhyrje në të drejtën e tyre për gëzimin e qetë të pasurisë së tyre, sipas nenit 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës.

28. Duke pasur parasysh gjetjen e saj në lidhje me të drejtën e kërkuësve për një vendim gjyqësor të arsyetuar sipas paragrafit 1 të nenit 6 të Konventës (shihni paragrafin 23 më lart), Gjykata thekson se tani kërkuësit kanë mundësi të kërkojnë rihapjen e proceseve përpara gjykatave të brendshme (shihni paragrafin 31 më poshtë). Në parim, kjo mundëson shqyrtimin e ankimeve të mbetura të kërkuësve sipas Konventës përmes një vendimi të mirarsyetuar të Gjykatës së Lartë. Në këto rrethana dhe në përputhje me rolin e saj plotësues, Gjykata vlerëson se nuk është e nevojshme të shqyrtohen

ankimet e mbetura të kërkuessve në këtë moment. Për ata është e hapur mundësia që të depozitojnë kërkesë të re në Gjykatë, sipas rastit, pas vendimmarrjes më të fundit për ankimet e tyre në nivel kombëtar.

ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

29. Kërkuessit pretenduan 1.538.709 euro (EUR) për dëmin pasuror; 15.000 euro (EUR) për dëmin jopasuror dhe 10.000 euro për kosto dhe shpenzime të kryera pranë gjykatave kombëtare dhe Gjykatës.

30. Qeveria gjykon që shumatat e pretenduara janë të pabazuara dhe të tepruara.

31. Gjykata përsërit që një vendim gjyqësor ku ajo gjen shkelje të Konventës vendos ndaj Shtetit të paditur detyrimin ligjor për t'i dhënë fund shkeljes dhe për të korigjuar pasojat e saj. Nisur nga natyra e ankimit të kërkuessve dhe e shkeljes së gjetur, Gjykata vlerëson se forma më e përshtatshme e korigjimit të shkeljes së gjetur do të ishte rihapja e procesit përpara gjykatave të brendshme, nëse e kërkojnë kërkuessit, nisur nga fakti që është në gjendje të sigurojë *restitutio in integrum*, siç e kërkon neni 41 i Konventës (krahasoni *Shkalla kundër Shqipërisë*, nr. 26866/05, §§ 77-79, 10 maj 2011, dhe *Meli dhe Swinkles kundër Shqipërisë*, nr. 41373/21 dhe 48801/21, § 83, 16 korrik 2024).

32. Gjykata nuk dallon ndonjë lidhje shkakësore ndërmjet shkeljes së gjetur dhe dëmit pasuror të pretenduar nga kërkuessit. Prandaj ajo e refuzon këtë pretendim. Nga ana tjetër, Gjykata vlerëson se kërkuessit duhet të kenë pësuar dëm jopasuror si rezultat i shkeljes së gjetur. Duke e bërë vlerësimin e saj mbi baza të barabarta, siç e kërkon neni 41 i Konventës, ajo i cakton bashkërisht kërkuessve shumën prej 3.600 EUR për dëmin jopasuror.

33. Duke pasur parasysh dokumentet përpara saj, Gjykata e vlerëson të arsyeshme që të caktojë shumën 2000 EUR për kostot e proceseve përpara Gjykatës, plus çdo taksë që mund t'u ngarkohet kërkuessve.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT,

1. *Shpall* që trashëgimtarët e z Shaban Rarani dhe znj Fiqirete Rarani legjitimohen për të vijuar procesin në vend të tyre.

2. *Shpall* të pranueshëm ankimin e kërkuessve sipas neni 6 § 1 të Konventës, në lidhje me të drejtën për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë.

3. *Vendos* që është shkelur paragrafi 1 i neni 6 të Konventës për të drejtën e kërkuessve për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë.

4. *Vendos* që nuk ka nevojë të shqyrtojë pranueshmërinë dhe themelin e ankimeve të mbetura.

5. *Vendos*:

a) që Shteti i paditur t'u paguajë kërkuessve bashkërisht, brenda tre muajve, shumatat e mëposhtme, që do të konvertohen në monedhën e Shtetit të paditur me kursin e këmbimit në fuqi në datën e shlyerjes:

i. 3600 (tre mijë e gjashtëqind euro) për dëmin jopasuror, plus çdo taksë që mund t'i ngarkohet;

ii. 2000 euro (dy mijë euro) për kostot dhe shpenzimet, plus çdo taksë që mund të ngarkohet;

b) nga mbarimi i afatit tremujor të sipërpërmendur deri në shlyerje, të paguhet interes i thjeshtë për shumatat e mësipërme sipas normës së njëjtë me normën marxhinale të kreditimit të Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së mospagimit plus tre pikë përqindjeje.

6. *Rrëzton* pjesën tjetër të kërkesës së kërkuessve për kompensim të drejtë.

Bërë në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 14 tetor 2025 sipas Rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

PRESIDENT
Úna Ní Raifeartaigh
ZËVENDËSKANCELAR NË DETYRË
Olga Chernishova

SHTOJCË

Lista e kërkuesve:

Kërkesa nr. 19017/18

Nr.	Emri i kërkuesit	Viti i lindjes/regjistrimit	Shtetësia	Vendi i qëndrimit
1.	Shaban RARANI	1948 Ndërruar jetë në vitin 2022	Shqiptar	Tiranë
2.	Shpresa DINGU	1952	Shqiptar	Tiranë
3.	Fiqirete RARANI	1938 Ndërruar jetë në vitin 2021	Shqiptar	Tiranë
4.	Suzana SENGLA RARANI	1956	Shqiptar	Tiranë
5.	Diana SUÇI	1963	Shqiptar	Tiranë
6.	Elsa SUÇI	1946	Shqiptar	Tiranë
7.	Ilijan SUÇI	1970	Shqiptar	Tiranë

Trashëgimlënës	Trashëgimtar
Shaban RARANI Ndërruar jetë në vitin 2022	Kimete RARANI Lindur më 1954
	Alba JONUZI Lindur më 1977
	Manuela ABAZAJ Lindur më 1975
	Dorina RARANI Lindur më 1979
Fiqirete RARANI Ndërruar jetë në vitin 2021	Mustafa HYSA Lindur më 1942
	Gëzim HYSA Lindur më 1953